

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobce: **ROYAL CROWN DATABANK, s. r. o.**
sídlem Prokopova 156/11, 13000, Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2016, č. j. KUJI 42830/2016, sp. zn. ODSH 624/2016 Ves.,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 25. 5. 2016, č. j. KUJI 42830/2016, sp. zn. ODSH 624/2016 Ves., se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, k rukám jeho advokáta Mgr. Jaroslava Topola, sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o správní delikty provozovatele vozidla.

2. Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy, dne 15. 4. 2016, pod č. j. MMJ/OD/713/2016-14, rozhodl, že žalobce se, coby provozovatel níže uvedených vozidel, dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
3. Výše uvedená ustanovení zákona o silničním provozu porušil tím, že:
 - dne 21. 11. 2015 v 17:28 hodin na pozemní komunikaci – ulice u Pivovaru u domu č. p. x v obci Jihlava se neznámý řidič motorového vozidla Škoda Octavia, RZ x, dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) zákona. Nerespektoval dopravní značku IP25a „Zóna s dopravním omezením / IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „D1“ / B 4 „Zákaz vjezdu nákladních automobilů“ s dodatkovou tabulkou E 12 „Mimo zásobování“;
 - dne 7. 12. 2015 v 19:10 hodin na pozemní komunikaci – ulice Židovská u domu č. p. x v obci Jihlava se neznámý řidič motorového vozidla Škoda Octavia, RZ x, dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Nerespektoval dopravní značku IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „A / Mimo Út 7-11 h.“/;
 - dne 8. 12. 2015 v 9:10 hodin na pozemní komunikaci – v prostorech Masarykova náměstí u domu č. p. x v obci Jihlava se neznámý řidič motorového vozidla Škoda Octavia, RZ x, dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) zákona. Nerespektoval dopravní značku IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“;
 - dne 11. 12. 2015 v 12:00 hodin na pozemní komunikaci – v prostorech Masarykova náměstí u domu č. p. x v obci Jihlava se neznámý řidič motorového vozidla Škoda Octavia, RZ x, dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) zákona. Nerespektoval dopravní značku IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“;
 - dne 15. 12. 2015 v 13:20 hodin na pozemní komunikaci – v prostorech Masarykova náměstí u domu č. p. x v obci Jihlava se neznámý řidič motorového vozidla Audi, RZ x, dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) zákona. Nerespektoval dopravní značku IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“.
4. Správní orgán I. stupně za výše uvedených 5 deliktů žalobci uložil pokutu podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
5. Odvolání žalobce žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

6. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které postupně vznesl námitky k jednotlivým správním deliktům a dále námitky ke správnímu řízení jako celku.

7. Ke správním deliktům ze dne 21. 11. 2015 a 7. 12. 2015 žalobce uvádí, že magistrát zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce poskytl správnímu orgánu I. stupně potřebnou součinnost (tj. oznámil osobu řidiče) a nelze mu tak přičítat k tíži řidičovu nekontaktnost. Magistrát zahájil řízení v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Odložení věci správním orgánem dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, bylo předčasné.
8. Žalobce dále namítá, že magistrát neprokázal, že by se řidič vozidla skutečně dne 21. 11. 2015 dopustil přestupku tím, že neměl ve vozidle umístěnu rezidenční kartu. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Součástí spisu jsou i fotografie z údajného místa spáchání. Z nich není zřejmé, že by řidič vozidla skutečně neměl ve vozidle umístěnu rezidenční kartu. Fotografie jsou nekvalitní a na žádné z nich není jasně vidět za čelní sklo vozidla. Nelze tak mít za prokázané, že řidič vozidla skutečně spáchal přestupek.
9. Ke správním deliktům ze dne 8. 12. 2015 a 11. 12. 2015 žalobce namítá, že taktéž sdělil správnímu orgánu I. stupně totožnost řidiče vozidla. Správní orgán postupoval stejně nedostatečně jako v případech výše uvedených (viz body 7 a 8). Podle žalobce správní orgán špatně posoudil způsob spáchání deliktů. Řidič vozidla na daném místě vozidlo zaparkoval dne 8. 12. 2015 a to zde stálo až do 11. 12. 2015. Nejednalo se tak o 2 samostatné skutky, ale o jeden trvající delikt a správní orgán měl vést řízení o trvajícím správním deliktu.
10. Ke správnímu deliktu ze dne 15. 12. 2015 žalobce uvádí, že označil osobu řidiče i ve věci tohoto deliktu. Správní orgán ani v tomto případě nepostupoval při zjišťování pachatele přestupku dostatečně. Řidič vozidla měl spáchat přestupek tím, že dne 15. 12. 2015 uhradil SMS parkovné pouze do 9:21 hodin, ačkoliv na daném místě stál přibližně až do 13:30 hodin. Ani v tomto případě správní orgán dostatečně neprověřil skutkový stav. Řidič sice uhradil parkovné pomocí SMS jen do 9:21 hodin, před vypršením konce doby, po kterou měl stání povoleno, se ale vrátil k vozidlu a zakoupil si parkovací lístek. Ze spisu nevyplývá opak. Samotný úřední záznam nemůže být užít k důkazu a ani z fotografií nevyplývá, že by řidič neměl zakoupen parkovací lístek. Na žádné z fotografií není jasně vidět za čelní sklo vozidla, přitom právě tam se parkovací lístek nacházel. Ve spise tak absentuje jakýkoliv důkaz o protiprávním jednání řidiče vozidla.
11. K samotnému průběhu správního řízení žalobce uvádí, že byl postupem žalovaného zkrácen na svém právu dle čl. 6 odst. 1 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za přítomnosti žalobce. Uvedené pochybení shledává žalobce zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení.
12. Žalobce dále namítá, že správní orgán krátil jeho práva tím, že nespojil do společného řízení více správních deliktů spáchaných žalobcem, ale pouze pět správních deliktů. Spolu s předmětnou věcí mohlo být spojeno i řízení vedené před správním orgánem prvního stupně pod č. j. MMJ/OD/25106/2015-12. Obě tato řízení o správním deliktu

provozovatele vozidla byla zahájena v rozmezí jediného měsíce, zároveň i termíny dokazování mimo ústní jednání byly od sebe vzdáleny pouhý měsíc. Správní orgán zcela zbytečně nařídil dokazování mimo ústní jednání ve dvou různých termínech. Mohl zvolit pouze jeden termín, kde by provedl dokazování ve věcech všech správních deliktů. Věci měly být spojeny do společného řízení. Žalobci tak vznikly neúměrně vysoké náklady. Pokud by magistrát spojil všechny delikty do společného řízení, byla by žalobci uložena pokuta v maximální výši 2 500 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Vedením dvou paralelních řízení byla žalobci uložena pokuta v celkové výši 4 700 Kč a povinnost uhradit náklady dvou správních řízení v celkové výši 2 000 Kč.

13. Žalobce zpochybňuje rovněž úvahy správních orgánů, kterými se řídily při stanovení výše sankce. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že provozovatel vozidla, který nesdělí správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla v době přestupku, „... *konkludentně dává najevo, že protiprávní jednání řidiče svého vozidla toleruje.*“ Žalobce považuje toto tvrzení za irrelevantní. Správnímu orgánu totožnost řidiče sdělil ve všech případech. Správní orgán nemohl za přestupky potrestat konkrétního řidiče jen kvůli své pasivitě. Ta ale žalobci nemůže být přičítána k tíži.
14. Závěrem žalobce brojí proti argumentaci správních orgánů, že provozovatel vozidla je spoluodpovědný za jednání řidiče vozidla. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Citované ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný nesouhlasil se žádnou z žalobcem uvedených námitek.
16. Ke správním deliktům ze dne 21. 11. 2015 a 7. 12. 2015 uvedl, že sdělení žalobce o osobě řidiče se nepodařilo ověřit, proto správní orgán nezačal řízení o přestupku proti označené osobě. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Žalovaný dodává, že označený řidič, pan L. H. N., nar. X, se opakovaně vyskytuje jako osoba řidiče v řízeních, ve kterých je zmocněncem společnost ODVOZ VOZU s. r. o.
17. Ke správním deliktům ze dne 8. 12. 2015 a 11. 12. 2015 odkazuje na vyjádření k předchozím správním deliktům. Odmítá tvrzení žalobce, že se jednalo o jeden trvající delikt. Z fotografií pořízených Městskou policií Jihlava je zřejmé, že vozidlo parkuje pokaždé v jiné části parkoviště. K zaparkování vozidla a ponechání jej na místě tak, jak uvádí žalobce, tak nemohlo dojít.
18. Ke správnímu deliktu ze dne 15. 12. 2015 žalovaný uvádí, že z č. l. 44 správního spisu vyplývá, že parkovací lístek na dané SPZ nebyl uhrazen ani pomocí SMS. O tvrzení žalobce, že parkovné mělo být uhrazeno prostřednictvím parkovacího automatu a parkovací lístek byl umístěn za sklem vozidla, nejsou ve spise důkazy.
19. K samotnému správnímu řízení žalovaný uvedl, že ústní jednání nebylo nutné nařizovat, jelikož nebyly naplněny podmínky § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

K námitce nutnosti vedení společného řízení konstatoval, že správní orgán disponuje určitou mírou volné úvahy ohledně použití společného řízení dle § 140 správního řádu. Striktní aplikace § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, který společné řízení nařizuje obligatorně, může vést k neomezitelnému řetězení případů v již vedeném společném řízení a k následnému zániku trestnosti.

20. K námitkám žalobce proti výši pokuty uvádí, že výše pokuty byla stanovena zcela v souladu se zákonem a zároveň bylo přihlédnuto k faktu, že se jednalo o 5 správních deliktů provozovatele vozidla.
21. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce jeho postupem nebyl zkrácen na svých právech a proto navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

22. Napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal krajský soud v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
23. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání s výslovným souhlasem žalobce i žalovaného.
24. Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
25. Žalobce v žalobě uplatnil celkem sedm námitek. Soud se nejprve zabýval námitkou, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků ze dne 21. 11. 2015, 7. 12. 2015, 8. 12. 2015 a 11. 12. 2015 [bod IV. A) rozsudku]. Poté hodnotil námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu u správního deliktu ze dne 15. 12. 2015 [IV. B) rozsudku] a námitku neprokázání správních deliktů z 21. 11. 2015 a 7. 12. 2015 [bod IV. C) rozsudku]. Následně se soud věnoval námitce vadného posouzení způsobu spáchání správních deliktů z 8. 12. 2015 a 11. 12. 2015 [IV. D) rozsudku]. Závěrem soud hodnotil námitky vztahující se ke správnímu řízení jako celku, a to námitku nenařízení ústního jednání [IV. E) rozsudku], námitku nekonání společného řízení [IV. F) rozsudku] a námitku protiústavnosti odpovědnosti provozovatele vozidla [IV. G) rozsudku].

IV. A) Námitka označení osoby řidiče žalobcem

26. První námitkou, kterou se soud zabýval, byla námitka, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku u správních deliktů ze dne 21. 11. 2015, 7. 12. 2015, 8. 12. 2015 a 11. 12. 2015. Žalobce uvádí, že poskytl správnímu orgánu potřebnou součinnost (tj. oznámil osobu řidiče) a nelze mu tak přičítat k tíži řidičovu nekontaktnost. Dále uvádí, že správní orgán měl předvolat žalobce jako provozovatele vozidla k podání vysvětlení, neboť ten mohl správnímu orgánu sdělit další okolnosti zapůjčení vozidla. Žalobce zastává názor, že správní orgán nepodnikl dostatečné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku a řízení zahájil v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu; odložení věci správním orgánem dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích bylo předčasné, neboť úvahy, které správní orgán k jeho závěrům vedly, byly nedostatečné.

27. Soud tedy hodnotil, zda správní orgán I. stupně učinil veškeré nezbytné kroky ke zjištění pachatele vyjmenovaných přestupků.
28. Ve věci správního deliktu ze dne 21. 11. 2015 byla žalobci dne 18. 1. 2016 zaslána výzva k uhrazení částky 500 Kč určené podle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu (doručena dne 29. 1. 2016). Současně byla ve výzvě uvedena možnost označit řidiče, který v inkriminovaném čase skutečně vozidlo řídil s tím, že sdělení totožnosti řidiče se považuje za podání vysvětlení. Žalobce zaslal správnímu orgánu sdělení (bez data odeslání), ve kterém označil za řidiče pana L. H. N., nar. dne X, bytem X D. B. P., H. P., Vietnam, doručovací adresa A. 362/11, P.-V. Uvedl, že tato osoba je zaměstnancem společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. (zmocněnec žalobce). Správní orgán následně předvolal tuto osobu k podání vysvětlení. Zásilku se však nepodařilo doručit. Správní orgán z tohoto důvodu věc odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
29. Totožné skutečnosti vyplývají ze spisu i u správních deliktů ze dne 7. 12. 2015, 8. 12. 2015 a 11. 12. 2015. V případě těchto tří správních deliktů byl postup správního orgánu totožný, tj. vyzval žalobce k uhrazení částky či sdělení jména osoby řidiče (výzvy ze dne 27. 1. 2016, 29. 1. 2016 a 25. 1. 2016). Žalobce označil za osobu řidiče výše uvedeného pana N. Pouze u správního deliktu ze dne 11. 12. 2015 žalobce označil jako osobu řidiče pana D. P. Oba označení řidiči byli předvoláni k podání vysvětlení, ani jeden si předvolání nepřevzal. Správní orgán proto věc odložil (záznamem ze dne 17. 3. 2016).
30. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V tomto ustanovení je vyjádřena subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. *„Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Subsidiární povaha odpovědnosti za správní delikt je patrná i z § 125h odst. 6 téhož zákona, podle kterého má správní orgán povinnost poučit provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
31. Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, bez dalšího neodůvodňuje zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě. Může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neuvedl a pana N. ani pana P., které žalobce bez dalšího označil, správní orgán nemohl považovat za osoby podezřelé z přestupku.
32. Soud má v souladu s citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu za to, že byla splněna podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu příslušného ustanovení zákona o silničním provozu. Správní delikt provozovatele vozidla tak mohl být projednán. Po

správním orgánu nelze s ohledem na zásadu hospodárnosti a procesní ekonomie spravedlivě požadovat, aby po učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku věc neodložil a aby namísto projednání správního deliktu opětovně předvolával provozovatele vozidla k podání vysvětlení, pokud tento již dříve osobu řidiče vozidla označil. Takový postup se soudu jeví jako nadbytečný, a to především s ohledem na znění ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení totiž platí, že by se případné sdělení totožnosti řidiče v reakci na výzvu ze dne 18. 11. 2016 považovalo za podání vysvětlení. Hodlal-li žalobce sám správnímu orgánu sdělit nějaké skutečnosti k osobám řidičů, případně předložit na podporu svých tvrzení důkazy, mohl tak učinit kdykoli, minimálně prostřednictvím podaného odvolání.

33. Žalobce nikterak nedoložil, že pan N. a pan P. jeho vozidlo v rozhodnou dobu mohli řídit (např. smlouvou nebo návrhy na výslech svědků), ale ani k této věci nic bližšího neuvedl (např. z jakého důvodu měli žalobcovo vozidlo k užívání či jaký měli vztah žalobce k dané osobě). Takový přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že vozidlo měly v rozhodnou dobu v užívání právě tyto osoby. Za této situace pak nelze správním orgánům vytýkat, že na základě všech výše uvedených podkladů dospěly k závěru o spáchání předmětného správního deliktu žalobcem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34).
34. Rovněž námitku žalobce, že správní orgán měl vést řízení o přestupku proti označeným řidičům, nebo v případě nepravdivě uvedené totožnosti řidiče vozidla zahájit řízení o deliktu dle ustanovení § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu proti žalobci, soud neshledal důvodnou. Dle § 125c odst. 2 uvedeného zákona se fyzická osoba „*dopustí jako provozovatel vozidla přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 1 písm. d) přikáže nebo svěří samostatné řízení vozidla osobě, o níž nezná údaje potřebné k určení její totožnosti.*“ K tomu soud konstatuje, že není v pravomoci ani možnostech správních orgánů zkoumat či prokázat, že žalobce uvedl totožnost řidiče nepravdivě. Ostatně ani zákon mu tuto povinnost v daném případě neukládá. Soud tak má za to, že odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích nebylo předčasné. Úvahy, které správní orgán I. stupně k učiněným závěrům vedly, lze považovat za dostatečné.
35. Námitka, že mělo být vedeno řízení o přestupku s osobou, která byla žalobcem označena jako řidič, tak není důvodná.

IV. B) Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu u správního deliktu ze dne 15. 12. 2015

36. Žalobce dále namítá, že v případě správních deliktů ze dne 15. 12. 2015 správní orgán neprověřil dostatečně skutkový stav. Uvádí, že, řidič vozidla měl dle správního orgánu spáchat přestupek tím, že uvedený den uhradil SMS parkovné pouze do 9:21 hodin, ačkoliv na daném místě stál až do přibližně 13:30 hodin. Řidič podle žalobce sice uhradil parkovné pomocí SMS jen do 9:21 hodin. Před vypršením konce doby, po kterou měl stání povoleno, se ale vrátil k vozidlu a zakoupil si parkovací lístek. Na žádné z fotografií není jasně vidět za čelní sklo vozidla žalobce, přitom právě tam se parkovací lístek nacházel. Ve spise tak absentuje jakýkoliv důkaz o protiprávním jednání řidiče vozidla.
37. Soud ze správního spisu ověřil, že jsou v něm založeny tři fotografie vozidla RZ x, výzva pro osobu řidiče, výpis ze SMS parkovného, výpis z karty vozidla a mapa s vyznačením

místa přestupku (viz č. l. 42 až 46 správního spisu). Z obsahu spisu taktéž vyplývá, že ani žalobce, ani jeho zmocněnec, v průběhu celého správního řízení nebrojili proti zjištěnému skutkovému stavu, a to ani v podaném odvolání. Námitka neprokázání správního deliktu ze dne 15. 12. 2015 byla poprvé uplatněna až v řízení před soudem. Soud vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47. Podle něj v situaci, kdy *„již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil“* a žalobci se nepodaří *„účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů“*, nemůže být v řízení před správními soudy úspěšný. Správní orgány však musí dostát své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o jiném správním deliktu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publikované pod č. 3577/2017 Sb. NSS).

38. Domníval-li se žalobce, že správní orgán I. stupně pochybil při zjišťování skutkového stavu, nic mu nebránilo namítnout to již v podaném odvolání, což však neučinil. Taktéž měl možnost reagovat na výzvu Městské policie Jihlava a dostavit se ve svém vlastním zájmu na oddělení policie s parkovacím lístkem. Tímto postupem mohla být předmětná věc uzavřena již před zahájením správního řízení. Případně mohl v podané žalobě navrhnout provedení takových důkazů, jež by správnost skutkových zjištění správních orgánů zpochybnily. Nic z toho žalobce neučinil.
39. Soud přezkoumal, zda správní orgány v řízení o správním deliktu opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se žalobce příslušného správního deliktu dopustil a dospěl k závěru, že správní orgány tomuto požadavku dostály. Soud má za to, že skutkový stav vztahující se k předmětnému správnímu deliktu byl správními orgány náležitě zjištěn a neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71).
40. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu u správního deliktu ze dne 15. 12. 2015 tak je nedůvodná.

IV. C) Námitka neprokázání správního deliktu ze dne 21. 11. 2015 a ze dne 7. 12. 2015

41. Žalobce dále namítá, že správní orgány neprokázaly, že by se řidič vozidla skutečně dne 21. 11. 2015 dopustil přestupku tím, že neměl ve vozidle umístěnu rezidenční kartu. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Podle žalobce z fotografií založených ve spisu není zřejmé, že by řidič vozidla skutečně neměl ve vozidle umístěnu rezidenční kartu. Fotografie jsou nekvalitní a na žádné z nich není jasně vidět za čelní sklo vozidla žalobce. Nelze tak mít za prokázané, že řidič vozidla skutečně spáchal přestupek. Stejně tak správní orgán neprokázal, že by řidič vozidla neměl ve vozidle umístěnu rezidenční kartu ani dne 7. 12. 2015. V předmětné věci navíc ze spisu nevyplývá, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 12 s dodatkovou tabulkou E13.
42. Soud proto hodnotil, zda byl skutkový stav v případě správních deliktů ze dne 21. 11. 2015 a 7. 12. 2015 zjištěn dostatečně.

43. V případě správního deliktu spáchaného dne 21. 11. 2015 soud konstatuje, že není pravda, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu o spáchání přestupku. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový správní orgán rozhodoval na základě oznámení o přestupku, výpisu z karty vozidla RZ x, kopie výzvy pro osobu podezřelou ze spáchání přestupku, záznamu o přestupku, fotografií z místa spáchání přestupku a nákresů místa spáchání přestupku (viz č. 1. 2 – 10 správního spisu). Není tedy pravdou, že by správní orgány rozhodovaly pouze na základě úředního záznamu o spáchání přestupku, jak mylně tvrdí žalobce. Pro hodnocení toho, zda se přestupek stal nebo nikoliv, resp. pro vyvození odpovědnosti žalobce za správní delikt provozovatele motorového vozidla, jsou klíčové fotografie z ulice u Pivovaru založené ve správním spise.
44. Žalobce zastává názor, že „z fotografií ale není nijak zřejmé, že by řidič vozidla skutečně neměl ve vozidle umístěnu rezidenční kartu“. S tímto tvrzením nelze souhlasit. Především z fotografie čelního skla vozidla umístěné ve spodní části č. 1. 5 správního spisu jasně vyplývá, že řidič vozidla rezidenční kartu za čelním sklem umístěnou neměl. Neobstojí námitka, že tyto fotografie založené ve správním spisu jsou nekvalitní, neboť z pořízených fotografií lze podle soudu jasně seznat skutkový stav relevantní pro nyní projednávanou věc.
45. Zcela totožná situace platí i pro správní delikt ze dne 7. 12. 2015. Ani zde nevycházely správní orgány jen z úředního záznamu, ale rovněž z oznámení o přestupku, výpisu z karty vozidla RZ x, kopie výzvy pro osobu podezřelou ze spáchání přestupku, záznamu o přestupku, fotografií z místa spáchání přestupku a nákresů místa spáchání přestupku (viz č. 1. 17 – 23 správního spisu). I v tomto případě fotodokumentace na č. 1. 20 správního spisu zcela jasně dokazuje absenci rezidenční karty na viditelném místě ve vozidle.
46. Listiny založené ve správním spise jsou tak podle názoru soudu zcela dostatečné pro náležité posouzení skutkového stavu a vyvození odpovědnosti žalobce za správní delikt. Navíc žalobce v řízení před správními orgány, ani následně v řízení před soudem žádné další důkazy zpochybňující zjištěný skutkový stav nenavrl.
47. Fotografie z místa spáchání deliktního jednání jsou standardním důkazním prostředkem, což vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž Nejvyšší správní soud, stejně jako v řadě jiných případů, posoudil rozhodování na základě fotodokumentace z místa deliktu v souladu se zákonem. Soud ani v tomto případě nemá výhrady proti úplnosti skutkových zjištění. Dle soudu byl skutkový stav řádně zjištěn a neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 24/2015-71).
48. Závěrem soud uvádí, že nelze souhlasit s názorem žalobce ohledně nemožnosti použití úředního záznamu jako důkazního prostředku. Je třeba zdůraznit, že úřední záznamy v daném případě nepředstavovaly jediný ani klíčový důkaz o stavu věci. Jednalo se pouze o podpůrné listinné důkazy, které shrnovaly okolnosti zjištěné ostatními důkazními prostředky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 77). Takové použití úředního záznamu jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, není v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publikovaným pod č. 1856/2009 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže

obstát.“ Ostatně Nejvyšší správní soud shledal souladným se zákonem užití úředního záznamu jako podpůrného důkazu ve spojení s ostatními důkazními prostředky i v jiných kauzách obdobných případu žalobce, na něž pro stručnost odkazuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 – 26, či ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54).

49. Námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu u správních deliktů ze dne 21. 11. 2015 a 7. 12. 2015 tak není důvodná.

IV. D) Námitka vadného posouzení způsobu spáchání správních deliktů ze dne 8. 12. 2015 a 11. 12. 2015

50. K správním deliktům ze dne 8. 12. 2015 a 11. 12. 2015 žalobce namítá, že správní orgán špatně posoudil způsob jejich spáchání. Řidič vozidla na daném místě (parkovišti) vozidlo zaparkoval dne 8. 12. 2015 a to zde stálo až do 11. 12. 2015. Nejednalo se tak o 2 samostatné skutky, ale o jeden trvajících delikt. Je sice pravdou, že žalobce v řízení před správními orgány tvrdil, že v obou případech řídili vozidlo rozdílní řidiči. Bylo tomu tak ale proto, že vozidlo měl dlouhodobě vypůjčené pan N., který žalobci jako provozovateli sdělil, že vozidlo dne 10. 12. 2015 dočasně půjčí panu P. Žalobce se tak legitimně domníval, že vozidlo dne 11. 12. 2015 zaparkoval pan P. K předání vozidla ale došlo až dne 11. 12. 2015 ve večerních hodinách. Tato skutečnost nebyla žalobci při sdělování totožnosti řidiče vozidla známá.
51. K uvedeným správním deliktům vyplývají ze spisu následující skutečnosti. Ve spise je založen úřední záznam ze dne 22. 1. 2016 spolu s výzvou pro osobu řidiče, tři fotografie vozidla, výpis z karty vozidla RZ x a výpis ze systému evidující SMS parkovné (č. l. 30 – 33 správního spisu). Na fotografiích pořízených Městskou policií Jihlava dne 8. 12. 2015 je zachyceno vozidlo výše uvedené registrační značky stojící zadní stranou vozu (kufrem) k autobusové zastávce. Vozidlo je zaparkováno takovým způsobem, že nezasahuje koly ani jeden bílý parkovací pruh. K tomuto správnímu deliktu žalobce správnímu orgánu sdělil, že osoba řidiče, která v danou dobu vozidlo řídila, byl pan N.
52. Ke správnímu deliktu ze dne 11. 12. 2015 je ve spise založeno pět fotografií, výzva pro osobu řidiče, výpis ze systému evidující SMS parkovné a mapa, na které je vyznačeno parkující vozidlo (č. l. 55 – 60 správního spisu). Na fotografiích pořízených Městskou policií Jihlava dne 11. 12. 2015 je zachyceno vozidlo s výše uvedenou registrační značkou. Na fotografii na č. l. 57 je zcela zřetelně vidět, že vozidlo stojí čelem (motorem) k autobusové zastávce. Taktéž je na fotografii na č. l. 58 je zachyceno vozidlo stojící levým kolem mimo vyznačené bílé parkovací pruhy. Žalobce na výzvu uvedl, že vozidlo v rozhodné době řídil pan P.
53. Z fotodokumentace založené ve správním spise není pochyb, že vozidlo nestálo celou dobu od 8. 12. 2015 do 11. 12. 2015 na téže místě, jak tvrdí žalobce. Minimálně ze způsobu umístění čelní či zadní strany vozidla ve vztahu k autobusové zastávce či ze způsobu parkování ve vyznačených parkovacích pruzích je zřejmé, že vozidlo je dne 11. 12. 2015 zaparkováno jiným způsobem než dne 8. 12. 2015. Je tedy zjevné, že s ním mezi uvedenými daty bylo manipulováno. Soud má za prokázané, že se jedná o dva samostatné skutky a správní orgán tak nepochybil.
54. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu ke správním deliktům z 8. 12. 2015 a 11. 12. 2015 proto není důvodná.

IV. E) Námitka nenařízení ústního jednání

55. Žalobce dále správním orgánům vytýkal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání. Tím mělo být porušeno právo žalobce na spravedlivý proces garantované jak Úmluvou, tak Listinou.
56. Požadavek na obligatorní nařízení ústního jednání žalobce dovozuje nejspíš z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Nutnost konání ústního jednání před správním orgánem I. stupně se vztahuje k přestupkovému řízení, nikoliv k řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, které je předmětem nyní posuzované věci. Podmínky pro nařízení ústního jednání v řízení o správním deliktu vyplývají z § 49 správního řádu. Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
57. Právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) účinná v rozhodné době neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Soud pro doplnění dodává, že ani v současnosti platná právní úprava řízení o přestupcích (§ 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) ústní jednání obligatorně nestanovuje.
58. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci o provádění důkazů mimo ústní jednání včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30, lze § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání dle § 49 správního řádu, nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni. V případě dokazování listinou nadto právní doktrína hovoří ještě benevolentněji: „[z] logiky věci se však nelze domnívat, že je nezbytné vyrozumět účastníka, že se bude provádět důkaz listinou spočívající pouze v tom, že si ji správní orgán (přesněji řečeno oprávněná úřední osoba) přečte, resp. učiní o tom podle § 53 odst. 6 záznam do spisu. Nutnost přítomnosti účastníků při tomto přečtení listiny nelze dovozovat ani z § 53 odst. 6, protože ten pouze stanoví, jak postupovat v případě, že přítomni jsou (nestanoví však, že je to nezbytné; svou formulací naopak dokládá, že to nezbytné není)“ (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 211).
59. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu setrvává na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004 – 53, č. 852/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní v rozsudku soud ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, uzavřel, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, o nějž jde i v nyní posuzované kauze, nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. rozsudky ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015 – 33 a č. j. 1 As 166/2015 – 29, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016 – 30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015 – 58, a ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015 – 18). Vybočení z této judikatorní linie nepředstavuje žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30 (jak Nejvyšší správní soud již vysvětlil v rozsudku č. j. 3 As 260/2015 – 58), neboť zde Nejvyšší správní soud vystavěl

svou argumentaci nikoliv na povinném konání ústního jednání, nýbrž na právu obviněného být přítomen při provádění dokazování.

60. Z výše uvedeného vyplývá, že není povinností správního orgánu nařídit ústní jednání v případě, že to není nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníka. Tuto nezbytnost je nutné vztáhnout na oba důvody, které musí být naplněny kumulativně. V případě žalobce podmínky pro konání ústního jednání naplněny nebyly. V řízení byly shromážděny dostatečné důkazy osvědčující delikt ní jednání a zmocněnec žalobce byl o provádění důkazů listinou správním orgánem předem informován (viz přípis Magistrátu města Jihlava ze dne 31. 3. 2016, v němž byl žalobce vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání dne 8. 4. 2016 v 8 hodin; č. 1. 74 správního spisu). V souladu s § 53 odst. 6 správního řádu se takovýto důkaz provede přečtením či sdělením jejího obsahu. K provádění důkazů se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. Provedené důkazy byly po celou dobu správního řízení součástí spisu. V případě, že žalobci nebylo jasné, čím mu bylo spáchání správních deliktů prokázáno, mohl kdykoliv v průběhu řízení nahlédnout do spisu.
61. Co se týče namítaného porušení práva na spravedlivý proces, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 – 29. Z něj vyplývá, že „na řízení o předmětném správním deliktu dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 29/2007 - 121). Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ovšem setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 11. 2010 ve věci *Taxquet proti Belgii*, stížnost č. 926/05, bod 84 a tam uvedené odkazy na další judikaturu). Ke splnění požadavků čl. 6 Úmluvy proto podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje, pokud bude ústní jednání nařízeno v řízení před správním soudem. Důležitou roli hraje i skutečnost, že je možné se práva na spravedlivý proces vzdát (viz např. rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 1990 ve věci *Håkansson a Sturesson proti Švédsku*, stížnost č. 11855/85, § 66). Pokud tedy obviněný ze správního deliktu netrvá na konání ústního jednání v řízení o jeho žalobě ve smyslu § 51 s. ř. s., nemůže později namítat, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na stejných zásadách stojí i právo plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny (viz např. nálezn Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 2852/14, bod 28). Z těchto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu neplyne jednoznačná povinnost správních orgánů projednávat obvinění ze správního deliktu nařídit vždy ústní jednání. Tento závěr stvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který posuzoval skutkově obdobnou věc trestního obvinění ze správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu včetně povinnosti nařizovat ústní jednání v řízení o něm.“ Nejvyšší správní soud výše uvedené principy rozvedl v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, v němž konstatoval: „Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani

v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě. (...) V řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se při posuzování otázky, zda nařídit ústní jednání, správní orgány musí řídit požadavky § 49 správního řádu a judikatury. V případě, že je to tedy ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno být nemusí.”

62. Požadavek spravedlivého procesu se dle citované judikatury vztahuje na celý proces správního trestání, zahrnuje tedy i řízení před soudem. Žalobce v žalobě explicitně uvedl, že souhlasí s tím, aby soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. projednal věc bez nařízení ústního jednání. Pokud žalobce újmu způsobenou tím, že nebylo nařízeno ústní jednání před správními orgány, pociťoval jako zásadní zásah do práv, mohla být jeho věc projednána v řízení před soudem.
63. Skutečnost, že správním orgánem nebylo nařízeno ústní jednání, nepředstavuje dle soudu porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Soud je přesvědčen, že v souladu s § 49 odst. 1 správního řádu nebylo nutné v projednávané věci ústní jednání nařizovat, neboť důkazy založené ve spisu představovaly dostatečný podklad pro rozhodnutí o správním deliktu. Ani žalobce v žalobě netvrdí žádný relevantní důvod, pro nějž by bylo nezbytné či účelné ústní jednání před správním orgánem nařídit. Neuvádí, jaká tvrzení tam chtěl přednést, tedy jak konkrétně nekonání ústního jednání zasáhlo do efektivity jeho obhajoby či jiných práv. Nadto lze poukázat na to, že žalobce byl ve správním řízení poučen o možnosti vyjádřit se k veškerým podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu; této možnosti však nevyužil a ve správním řízení zůstal pasivní.
64. Námitka je proto nedůvodná.

IV. F) Námitka nekonání společného řízení

65. Žalobce dále namítá, že správní orgán krátil jeho práva tím, že nespojil do společného řízení více správních deliktů spáchaných žalobcem, ale pouze pět správních deliktů (z celkových sedmi, které spáchal v období říjen až prosinec roku 2015). Žalobce odkazuje na ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně ve stejný čas vedl s žalobcem dvě různá správní řízení (o dvou a o pěti správních deliktech), která mohla být spojena do společného řízení. Obě řízení byla zahájena v rozmezí jediného měsíce, zároveň i termíny dokazování mimo ústní jednání byly od sebe vzdáleny pouhý měsíc. V důsledku nekonání společného řízení vznikla žalobci povinnost uhradit dvě pokuty a náklady dvou správních řízení.
66. Soudu jsou z úřední povinnosti známy skutečnosti ve věci rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 3. 2015, č. j. MMJ/OD/25106/2015-12, na které navazovalo rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2016, č. j. KUJI 31439/2016, ODSH 489/2016 Ves. (dále také jen „správní řízení č. 1“), na které žalobce odkazuje. Správní orgán v tomto řízení rozhodl o správních deliktech žalobce (dva totožné správní delikty jako v nyní projednávané věci,

totožný průběh správního řízení) a uložil žalobci pokutu ve výši 2200 Kč, jakož i povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

67. Podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu „*dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.*“ Podpůrně je také možné vycházet z právní úpravy zákona o přestupcích (§ 57). Společné řízení je upraveno rovněž v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného od 1. 7. 2017. Na základě přijetí tohoto zákona došlo k přesunu úpravy společného řízení právě do zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Na rozdíl od ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu, dle kterého správní orgán *může* za určitých podmínek vést společné řízení, avšak není to jeho povinností, je společné řízení upravené v ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu koncipováno jako obligatorní.
68. Ze správního spisu vyplývá, že všechny správní delikty byly spáchány v době mezi 13. 10. 2015 a 15. 12. 2015. Správní orgán I. stupně vydal o těchto sbíhajících se správních deliktech dvě rozhodnutí, a to dne 15. 3. 2016 a dne 15. 4. 2016. Ke spáchání všech správních deliktů přitom došlo dříve, než správní orgán I. stupně zahájil správní řízení č. 1. Soud má za to, že u deliktů spáchaných do okamžiku zahájení správního řízení, je nutné trvat na konání společného řízení o těchto správních deliktech (analogicky srov. § 57 odst. 3 zákona o přestupcích, případně § 88 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb.). Ze spisového materiálu je zřejmé, že v projednávané věci se společné řízení nevedlo, ač k tomu byl správní orgán I. stupně dle ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu správní orgán povinen. Argumentace žalovaného, že nutnost konání společného řízení by mohla vést k neomezitelnému řetězení řízení a následně k zániku odpovědnosti provozovatele vozidla, není v dané věci přílehavá. Jak již bylo výše zmíněno, všech sedm správních deliktů bylo žalobcem spácháno v rozmezí 3 měsíců (říjen až prosinec 2015), přitom správní řízení č. 1 bylo zahájeno až v únoru 2016. Nebyl tak rozumný důvod, proč by v prvním zahájeném správním řízení nemohly být projednány všechny správní delikty žalobce, k nimž došlo v době před zahájením řízení. Obě správní řízení byla se žalobcem ukončena do jednoho roku od spáchání deliktů; obava správních orgánů z případného zániku odpovědnosti žalobce tak byla lichá.
69. Vady prvoinstančního řízení mohly být odstraněny v řízení odvolacím, neboť správní řízení tvoří jeden celek a uplatňuje se zásada jednotnosti řízení. Jednotlivé fáze řízení na sebe navazují a procesně spolu souvisí. Ačkoliv u prvostupňového orgánu bylo druhé řízení zahájeno až po skončení řízení prvního, v určitou dobu byla paralelně vedena dvě správní řízení o deliktech spáchaných před zahájením prvního správního řízení, neboť proti oběma rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla podána odvolání. Žalovaný byl povinen napravit vadu předcházejícího správního řízení, spojit do společného řízení všechny správní delikty a rozhodnout o nich ve společném řízení jedním rozhodnutím a zohlednit mnohost deliktů při ukládání výše sankce.
70. Správní orgány tedy o správních deliktech žalobce vedly dvě samostatná řízení v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Soud však dodává, že samotné porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu nepředstavuje takovou vadu řízení, která by sama o sobě mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedené ustanovení je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata

tkví v absorpci sazeb (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62).

71. Nejvyšší správní soud judikoval, že při trestání správních deliktů se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS). Podstata souběhu podle trestněprávní doktríny spočívá v tom, že se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek, pokud tento rozsudek později nabyl právní moci a neplatí o něm fikce neodsouzení. Toto pojetí souběhu akceptoval Nejvyšší správní soud analogicky také pro oblast správního trestání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008 – 328, publ. pod č. 1767/2009 Sb. NSS).
72. Zásady trestání správních deliktů právnických osob spáchaných v souběhu zákon o silničním provozu k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí neupravoval. Pro takové situace bylo judikaturou ve správním soudnictví v minulosti připuštěno analogické užití § 12 zákona o přestupcích, podle nějž se za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný, jinými slovy je třeba použít absorpční zásadu (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, č. j. 6 A 216/93 – 34, publikovaný pod č. 182 Soudní judikatury ve věcech správních, k jehož závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS, v již zmiňovaném rozsudku č. j. 5 Afs 9/2008 – 328, či v rozsudku ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017 – 53).
73. Ani v případech, kdy není vedeno společné řízení o správních deliktech spáchaných v souběhu, správní orgány nemohou rezignovat na absorpční zásadu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017 – 62). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, publ. pod č. 2248/2011 Sb. NSS, „[j]e zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přihlížet k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“ Citovaný rozsudek se týkal přestupků, u nichž obligatorní vedení společného řízení vycházelo z § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, ale závěr o nutnosti zohlednění absorpční zásady i mezi více samostatnými řízeními o sbíhajících se deliktech se uplatní i v případě správních deliktů vedených podle zákona o silničním provozu. V rozsudku č. j. 6 As 116/2017 – 53 Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „zohlednění absorpční zásady při ukládání sankce za sbíhající se správní delikty musí být z posuzovaného pozdějšího rozhodnutí patrné. Jako příhodný se jeví výslovný odkaz na tuto zásadu s popisem způsobu, jakým ji správní orgán při stanovení konkrétní sankce zohlednil.“

74. Z výše uvedeného vyplývá, že přestože správní orgány o všech deliktech žalobce spáchaných v období říjen až prosinec 2015 nevedly společné řízení, měly povinnost v nyní projednávané věci (ve správním řízení č. 2) uplatnit při ukládání sankce absorpční zásadu a zohlednit sankci uloženou dřívějším rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 4. 2016
75. V nyní projednávaném případě žalobce více skutky, konkrétně sedmi, naplnil skutkovou podstatu téhož deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Všechny skutky spočívaly v nedodržení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ke všem skutkům došlo mezi 13. 10. 2015 a 15. 12. 2015. Ke spáchání těchto správních deliktů tak došlo dříve, než bylo zahájeno první správní řízení v únoru 2016. Optikou trestního práva se v případě uvedených správních deliktů jednalo o vícečinný souběh stejnorodý, za který měl být udělen úhrnný, resp. souhrnný trest (srov. § 43 trestního zákoníku).
76. Z prvostupňového rozhodnutí se podává, že správní orgán při ukládání sankce přihlédl k již skončenému řízení č. 1 (ve kterém bylo rozhodnuto pouze o dvou správních deliktech) a implicitně označil jednání žalobce za recidivu (přičemž zohlednil ještě předchozí deliktní jednání žalobce v roce 2013). Tuto okolnost zohlednil při stanovení výše sankce. Výsledek správního řízení č. 1 však nemohl být v nynějším případě chápán jako recidiva, ale jako okolnost zakládající uplatnění absorpční zásady při ukládání sankce. Za recidivu bylo možné považovat pouze opakované páčání deliktů po pravomocném potrestání žalobce v řízení z roku 2013 (sp. zn. MMJ/OD/25593/2013). Správní orgán I. stupně ani žalovaný v nyní projednávané věci při ukládání sankce vůbec nezohlednili v souladu s absorpční zásadou sankci uloženou za sbíhající se správní delikty, o nichž mělo být vedeno společné řízení. Tímto nesprávným postupem byla žalobci v souhrnu uložena sankce převyšující maximálně možnou výši sankce (tj. 2 500 Kč) a současně mu neprávem byla podruhé uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Takový postup správních orgánů nelze tolerovat.
77. Soud shrnuje, že o všech správních deliktech mělo být vedeno společné řízení dle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Nebylo-li společné řízení vedeno, nemá tato vada řízení sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud by v souladu se zásadou absorpční bylo uložení předchozího trestu (ze správního řízení č. 1) zohledněno při ukládání sankce. Této povinnosti však správní orgány nedostály. Sankce uložené v obou správních řízeních ve svém souhrnu nemohou překročit maximální hranici, jež by žalobci byla uložena, pokud by společné řízení bylo vedeno, tj. sankci nepřevyšující 2 500 Kč.
78. Námitku nekonání společného řízení proto soud shledal důvodnou.

IV. G) Námitka protiústavnosti odpovědnosti provozovatele vozidla

79. Žalobce dále brojil proti skutečnosti, že provozovatel vozidla odpovídá za přestupek řidiče. Uvádí, že: „*Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla.*“ Situaci přirovnává k odpovědnosti držitele zbraně, který je oprávněn svěřit ji jenom osobě, která má příslušné oprávnění, stejně tak, jako je provozovatel vozidla oprávněn vozidlo svěřit jenom tomu, kdo má řidičský průkaz. Žalobce dodává: „*Analogicky se současnou dikcí zákona o silničním provozu by tak osoba, která je držitelem zbraně, odpovídala za trestný čin*

proti životu a zdraví, který spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena, a skutečný střelec by vyvážel bez trestu, což je samozřejmě situace absurdní a zcela ústavně nekonformní.“

80. Argumentaci žalobce, již správní delikt provozovatele vozidla přirovnává k trestnému činu proti životu a zdraví, neshledává soud přílehlavou. Ačkoliv se nejedná o spoluodpovědnost v pravém slova smyslu, provozovatel vozidla jistým způsobem za automobil ve svém vlastnictví odpovídá. Ústavní konformitou ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 297/2011 Sb., a ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. června 2017, se zabýval Ústavní soud v plenárním nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (nalus.usoud.cz). Konstatoval, že výše uvedená ustanovení nejsou v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.
81. K tomu soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, ve kterém soud stanovil, že stěžovateli, jakožto vlastníkovu vozidla, plynou z vlastnictví automobilu jisté závazky soukromoprávního, ale i veřejnoprávního charakteru. „Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc - automobil - k užívání jiné osobě. Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva“. Jak stanoví čl. 11 odst. 3 Listiny: „Vlastnictví zavazuje.“ Je tedy zcela legitimní, pokud zákonodárce v rámci dodržování pravidel (v tomto případě pravidel silničního provozu) stanovuje sankce i pro provozovatele vozidla v případě, že se správnímu úřadu (např. z důvodu nedostatečné či opožděné součinnosti pachatele správního deliktu) nepodaří odhalit pachatele přestupku. K tomu dále výše citovaný rozsudek: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přílehlavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. (...)Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy uživatelského vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“
82. Námitka proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

83. Soud shledal důvodnou námitku nevedení společného řízení, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu nezákonnosti spočívající v nezohlednění absorpční zásady při ukládání sankce (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na něm, aby při posuzování námitky týkající se uložené sankce v souladu s absorpční zásadou zohlednil sankci uloženou rozhodnutím žalovaného ve správním řízení vedeném Magistrátem města Jihlavy pod sp. zn. MMJ/OD/25106/2015. Rovněž při rozhodování o povinnosti žalobce

hradit náhradu nákladů správního řízení žalovaný zohlední, že všech sedm správních deliktů, o nichž byla správními orgány nesprávně vedena dvě samostatná řízení, mělo být vedeno ve společném řízení (viz body 74 až 78 rozsudku).

84. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
85. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) a dva režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3 \times 100$ Kč a 2×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6800 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1428 Kč, odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. 8. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

